

gange så meget forurening – en illustration af, at det er de riges overforbrug, der er miljøskurken. Det kræver omstilling af produktion, forbrug og vaner hos os, de rige.

Også når det gælder hjælp fra den rige verden til den fattige for at hjælpe en udvikling i gang, viser regnebrættet røde tal. Bistanden er i dag på det laveste niveau i 45 år. Den officielle udviklingsbistand fra industrilandene er siden 1992 gået ned fra 0,34 pct. af BNI til 0,27 pct. af BNI i 1995 og er fortsat nedover – tal, der står i skærende modstrid til forpligtelsen fra Rio om at nå op på 0,7 pct.

Og hvis nogen så ønsker at trøste sig med, at handelsliberaliseringen har givet de fattige andre muligheder, så kan man kort og godt konstatere, at det ikke kommer de allerfattigste til gode, tværtimod. Derfor skal Danmark fortsætte presset mod de rige lande for at øge bistanden og åbne op for fair handelsrelationer. Målsætningen om 0,7 pct. skal fastholdes, også for at det pres kan blive ved med at eksistere i den internationale debat efter New York.

Udvikling og fattigdomsorientering og løsning af miljøproblemer hænger uløseligt sammen og skal fortsat anskues samlet. Skurken er stadig mindre ansvarlighed, der udvises fra den rige verden, udbytning og grådighed og så det folkelige populære budskab i de rige lande om, at vi nu ikke længere skal snakke om lighed. Nu må de fattige også selv tage sig sammen. Nu har vi været solidariske længe nok. Det er skurken.

Sandheden er jo, at verden trænger til mere solidaritet, ikke mindre, at verden trænger til mere lighed, ikke mindre, fordi uligheden faktisk vokser, og at verden har behov for at fjerne privilegier og handelsbarrierer hos de rige og forbedre beskyttelsen for de svageste. Hvis man ikke har det grundsyn, ja, så kan man jo sådan set godt melde sig ud af den seriøse debat om, hvad vi egentlig skal med den her proces. En eller anden grad af det grundsyn må man have.

Er der så ikke noget positivt at sige siden Rio? Jo, selvfølgelig. Projektet er efter min opfattelse det flotteste globale fælles projekt, vi har haft indtil nu. Den globale landsby, fra små landsbyer i Indien til København, diskuterer den samme dagsorden, og det gør man så bredt som nogen sinde. Det er da også det eneste FN-topmødeforløb, hvor der er knyttet et fast opfølgingsorgan, CSD, til, og det eneste sted, hvor man diskuterer bindende regler om CO₂-reduktion. Vi får se i Kyoto her til december, om verden kan tage sig sammen til det, man bør tage sig sammen til.

Men det er jo en stor og svær og i virkeligheden revolutionerende proces, der skal gennemføres i hvert enkelt land og i fællesskab. Problemet er, at mens man i Rio har gjort klar til at vende supertankerens kurs direkte mod afgrunden, og mens man fik pejlet den rigtige kurs ud og også gjorde klar til, hvad man skulle gøre for at dreje, og måske fik drejet lidt, så indtrådte slapheden. Og det er jo den, vi lever i nu. Slapheden er indtruffet. Der er sådan en vis stemning om, at her går det egentlig godt, fru kammerherreinde. Det er i virkeligheden problemet.

Det har jo afspejlet sig i, at modsætningerne også i forhandlingerne op til UNGASS er blevet større mellem den rige del af verden og den fattige del af verden. Derfor har Danmark en særlig rolle, som jeg gerne vil understrege i dag, i at etablere et reelt partnerskab mellem de rige og de fattige. Det kræver tydelige alliancer, også tydeligere end dem, ministeren sagde, og derfor vil jeg gerne have ministeren til at kommentere dem. Det kræver tydeligere alliancer fra Danmark via en flot EU-linje – som skal have ros, fordi det er den flotteste, kan man sige, på den globale scene i opløbet her – med de fattigste lande og med de små østater.

Vi må ikke ende med, at EU kommer i en så ynkelig situation, som vi så i Rio, hvor den tidligere danske miljøminister heldigvis tog et flot initiativ, fordi det hele var ved at gå af sporet. Den situation skal vi ikke ind i, men Danmark skal altså gøre sig rede til at få lavet de rigtige alliancer. Og når the good guys er præsenteret, så må man vel også finde ud af, hvem skurken er. Der er ingen tvivl om, at det er de olieproducerende lande, det er de kulproducerende lande, og det er USA. Så er det sagt.

Tre gennembrud lægger SF vægt på: Det er gennembruddet for energi som en del af Rio-processen, især vedvarende energi. Det er et fantastisk projekt, for det er dér, hvor jeg bedst kan se man forener udvikling og miljø på en og samme tid. Oven i købet begynder man ude på landet, decentralt, hos de fattigste.

De over 2 milliarder af Jordens befolkning, der ikke har adgang til elektricitet, kan få det i løbet af kort tid, hvis vi vil, og udviklingen kan starte fra et decentralt synspunkt. Det interessante perspektiv er her, at mens de skal lave deres samfund om på den måde, så skal vi i virkeligheden lave vores samfund om på samme måde med samme teknologi. Det er vist første gang i verden, at ændringerne i vores del af verden skal følges af den samme type teknologiske